

FRANTIŠKÁNSKA

rodina

4 zima
2024

SAMMY BASSO ANTON ČIČKA VENDELÍN HÁJEK BRATSKÉ STRETNUTIA LA VERNA

obsah

CESTOU Z LA VERNY.....	4
SAMMY BASSO - SVEDECTVO ŽIVOTA A VIERY.....	6
PÁN SE STARÁ.....	12
ROZHOVOR S BRATOM ANTONOM ČÍČKOM.....	18
XVII. GENERÁLNA KAPITULA OFS.....	26
VOLEBNÁ KAPITULA NA HOSTÝNE.....	28
SLÁVENIE 800. VÝROČIA STIGMATIZÁCIE V NOVÝCH ZÁMKOCH.....	30
VOLEBNÁ KAPITULA MAĎARSKÉHO REGIÓNU.....	32
HISTÓRIA A SÚČASNOSŤ OFS V BARDEJOVE.....	33
ZÁPADOSLOVENSKÝ REGIÓN - VOLEBNA KAPITULA.....	34
DUCHOVNÉ CVIČENIA V PREŠOVE.....	35
BRATSTVO SV. STANISLAVA V BRATISLAVE.....	36
VOĽBY V KOŠICIACH.....	38
ŽIVOTNÉ JUBILEÁ.....	39

FRANTIŠKÁNSKA *rodina*

Časopis pre tých, ktorým je blízka františkánska spiritualita

Vychádza: 4x ročne

Ročník: 34, Číslo: 4/2024

Dátum vydania: december 2024

Registrácia MK SR: EV 5631/18

ISSN: 1338-3213

IČO: 17 309 620

Vydáva: Františkánsky svetský rád, Františkánska 2, 811 01 Bratislava

Redakčná rada: Cecília Blanárová, Monika Olečková, Marcela Prekopová,
Martina Zonnenscheinová a Pavol Železník (šéfredaktor)

Email: frantiskanska.rodina@gmail.com

Webové sídlo: www.assisi.sk

Náklad: 800 ks

Cena: Františkánska rodina vychádza vďaka príspevkom odberateľov časopisu.

Číslo účtu vo formáte IBAN: SK91 0900 0000 0000 1148 4135

Svoje príspevky zasielajte na emailovú adresu redakcie.

Redakcia si vyhradzuje právo rozhodovať o úprave a výbere príspevkov,
ktoré budú zaradené do príslušného čísla časopisu.

Obálka: fotokoláž

slovo na úvod

Milí naši čitatelia,

publikovaním posledného tohtoročného čísla časopisu Františkánska rodina sme dosiahli malý pomyselný míľnik. Zavŕšili sme sedemročnú etapu našej redakčnej činnosti. Vydávanie tlačeneho periodika nebola pre nás nikdy samozrejmosť a ani jednoduchá záležitosť. Počas celého tohto obdobia sme zápasili s mnohými prekážkami, krízami a osobnými problémami. Služba bratskému spoločenstvu má mnoho podôb a vďaka prekonaným ťažkostiam sa často stáva nevšedným dobrodružstvom. To naše bolo predovšetkým časom získavania skúseností a darovaných milostí.

Kristus nás učí, že v odpúšťaní nemáme mať mieru. Podobne by to malo byť aj s vďačnosťou. Preto ďakujeme nie sedem, ale sedemdesiatšedem ráz. Ponajprv Bohu, ktorý je prameňom našej motivácie, vytrvalosti, inšpirácie a požehnania. Potom všetkým našim čitateľom, prispievateľom, podporovateľom a sestram, ktoré sa starajú o distribúciu.

Ako sú čitatelia hnacou silou, tak sú autori príspevkov nenahraditeľnou oporou nášho časopisu. Chceme povzbudiť každého, kto by bol ochotný s nami spolupracovať, aby nám aj takouto formou pomohol. Ak v niekom drieme čo i len malé semienko talentu, bude možno sám prevzpený, aké kvety z tohto zrnka časom vyrastú.

Inšpirujúce životné príbehy tvorili vždy jadro nášho časopisu, nie je tomu inak ani teraz. Krehký a nemohúci človečik Sammy je príkladom fascinujúcej nepoddajnosti. Jeho život je lekciami františkánskej duchovnosti napriek tomu, že formálne do františkánskej rodiny nikdy nepatril. Rozprávanie Vendelína Hájeka a podobne aj Antona Čičku ponúka obohacujúce poznanie, že vernosť Bohu je prameňom tých najhodnotnejších duchovných darov, aké je človek schopný prijať.

Úvaha „Cestou z La Verny“ uzatvára tohtoročné výročie stigmatizácie svätého Františka a premoštuje túto udalosť s tajomstvom vtelenia, na ktoré sa v tomto vianočnom čase upriamuje náš duchovný zrak. Drahé sestry a bratia, prajeme vám, nech vaše srdcia ožiaria Pánova sláva, aby ste bez strachu a v opravdivej láske a dôvere vstúpili do Jubilejného roku 2025.

vaša redakčná rada

Františkánska rodina už osem storočí rozjíma o dare stigiem, ale aj tak si k nim každý z nás hľadá svoju cestu sám. Dovoľte mi podeliť sa o tú moju. Za cenné myšlienky a podporu v písaní ďakujem sestrám Pacifike, Jozefe a Therese, bratom Palkovi, Karolovi a Reginaldovi.

RADOSŤ AJ BOLEŠŤ

Trochu ma prekvapil opis stigmatizácie v najstaršom životopise Tomáša z Celana. Sv. František videl serafa na kríži, ale ten mu nespôsobil rany počas videnia, ako sa to často zobrazuje. Ako to bolo? Najprv ho naplnil úžas a veľká radosť. Tešil sa z toho, čo vidí, aj z pohľadu, akým sa Ukrižovaný naňho díva. Potom ho ale prenikla bolesť, keď videl, že seraf je pripútaný ku krížu. Keď sa videnie skončilo, usiloval sa pochopiť jeho zmysel. Opäť prežíval radosť aj bolesť a vtedy sa mu v dlaniach a na chodidlách utvorili výrastky ako klince a na boku rana.

JEDNOTA TELA A DUŠE

V duchu ešte počul hlas a videl, ako krásne sa naňho díva nebeský zjav a zaplavuje ho šťastím, ale vydesilo ho strašné mučenie na kríži. Tušil, že bude mať novým spôsobom účasť na ukrižovaní? Možno túžil zmierniť serafovu bolesť, alebo byť spolu s ním pribitý na kríž, celkom sa zjednotiť s Ukrižovaným... a vtedy sa ukázali stigmy. Po týždňoch modlitby a pôstu, v ústraní pustovne, kam prišiel František oslabený chorobou. V tichu, ktoré vyprázdňuje vnútro pre živé Božie Slovo, ktoré sa stalo telom, aby cez smrť prinieslo nový život... (slová tu nestačia, výstižnejšia by bola kontemplácia).

JE S NAMI

Keď si predstavím rany a bolesti, ktoré dnes nesie Kristovo mystické telo, ľudia osameli a chorí, ohrození, ponížení, bezmocní a zúfalí - zo stredu tohoto utrpenia tiež presvitá Kristov láskavý pohľad. Vnútorným zrakom môžeme vidieť Božiu prítomnosť uprostred rán, ktoré nosíme, a ktorých sa vo svojom okolí dotýkame. Boh nás vidí v každom našom utrpení, nie ako vonkajší pozorovateľ, ale ako ten, kto je s nami, v nás. Sme pozvaní vidieť v kríži jeho lásku a zjednocovať sa s ňou. Nosíme v sebe Boží obraz a Pán vo svojej láske nesie v sebe nás, aj s našou zraniteľnosťou a našimi ranami.

SME VIDENÍ

Sme tí, na ktorých sa Boh díva rovnako očarujúcim a láskavým pohľadom, akým sa díval na Františka. Pohľadom, ktorý do našej duše vlieva radosť a nádej - keď sa mu vystavíme a ostaneme pri ňom, v úplnom bezpečí. Keď dovolíme jeho prítomnosti, aby nás prenikla a naplnila, budeme mať silu trpieť s trpiacimi a znášať, alebo niesť rany na našom vlastnom tele a duši, ako František. Potom nás nebude ničieť to, že sme sa stali zraniteľnými. Bude v nás trpieť Kristus, ktorého rany sú už oslávené. V ňom je naša nádej.

LÁSKA A BOLEŠŤ

Stigmy bolia, ale ich zmyslom nie je oslava utrpenia. Skôr nás približujú k dvom „ses-

trám“, k Zraniteľnosti a Láске. Boh nemá záľubu v bolesti a František ju nevyhľadáva, ale nevyhýba sa jej. Otvára sa tomu, čo ju spôsobuje, ale nerobí z nej cieľ. František vyhľadáva Krista. Celou bytosťou miluje Ukrižovaného, a preto sa mu chce vo všetkom podobať. Chce byť s ním a celkom sa s ním spojiť - ako to medzi milujúcim a milovaným býva - vo všetkom. Čo by ho mohlo zastaviť? Bolesť, bezmocnosť, potupa, samota, zdánlivý neúspech a nezmyselnosť agónie na kríži? To všetko ho ešte viac spojí s Milovaným. Netúži po bolesti, ale nedovolí jej, aby ich od seba odlúčila. Ak chce nasledovať Krista, aj on sám ostane zraniteľný.

ZRANITEĽNOSŤ

Ľudské správanie je do veľkej miery motivované podvedomým strachom z bolesti. Vyhýbame sa jej a zraniteľnosť považujeme za slabosť, ktorú nesmieme dopustiť, lebo nás ohrozuje. Chceme prežiť, preto hľadáme bezpečie. Lenže v najväčšom bezpečí nie sme za najhrubším múrom, ale vtedy, keď žiadny múr nepotrebuje. Keď sa odvážime odkryť niekomu svoje slabé miesto, on nás nezraní a (časom) sa tiež zdôverí. Iba tak môžeme zažiť vzájomné prijatie a spojenie, tvoríť hlbšie vzťahy. Keď nemusíme s obavou skrývať to, akí naozaj sme a sme v bezpečí. To sa ale nedá zažiť za múrom, ktorým sa chránime pred zranením. Ak sa odvážime podstúpiť riziko, to nie je slabosť. Len silný človek má odvahu stať sa zraniteľným, lebo je pripravený uniesť možný úder a stojí mu to za to.

GRECCIO A LA VERNA

František, ktorý si v Assisi vyzliekol vonkajšie šaty a vrátil ich otcovi, je na La Verne ochotný obnažiť aj svoje vnútro a celkom sa otvára Otcovi, skrze Syna. Cez stigmy preniká na povrch jeho vnútorná jednota s Kristom. Znak utrpenia nevznikli poranením zvonka. Telo je súčasťou toho, čo prežíva duša. Nie je prekážkou, ale spojencom duchovného života.

Význam vtelenia prežil František veľmi hlboko rok predtým, v Grecciu. Teraz sa čoraz viac podobá tomu, koho jeho duša miluje, a kto sa ako prvý stal podobným jemu (aj nám), keď prijal ľudskú prirodzenosť a stal sa človekom. Tajomstvo Betlehema smeruje na Golgotu a vrcholí v prázdnom hrobe. Podobne to, čo František prežil pri jasličkách, dáva hlbší zmysel stigmatizácii a zavŕši sa v tranzite.

SILA A BEZMOCNOSŤ LÁSKY

Podstatu stigmatizácie vidím v tom, že "láska premieňa milujúceho na milovaného". Podobne formuloval túto starovekú múdrosť v súvislosti s udalosťou na La Verne aj sv. Bonaventúra. Láska má moc premieňať tak, že ten, kto miluje, čoraz viac sa podobá tomu, koho miluje. Táto sila privádza Boha k tomu, aby sa stal človekom a ona pohýna človeka, aby sa zjednocoval s Bohom. Lenže „láska nie je milovaná...“, plakal František. Človek, aj keď je bezpodmienečne milovaný, veľa rás nechce, alebo nevie milovať. Tu sa zastavuje logika nášho rozumu a tu pramení tajomná bolesť a bezmocnosť lásky, lebo ona vždy rešpektuje slobodu druhého, aj vtedy, keď ostáva nemilovaná. František sa jej ponúkol bez výhrad a do krajnosti, v celej svojej zraniteľnosti, a tým je inšpiráciou pre nás. Aj v našom živote sa prelína radosť a bolesť, ale keď ju spájame s Ukrižovaným, posledné slovo má láska.

Lucia Hidvéghyová

Neoceniteľné svedectvo života a viery

V októbri tohto roku obletela celý svet správa, že Sammy Basso, najdlhšie žijúci človek s progériou, zomrel vo veku 28 rokov. Testament, ktorý napísal pred svojou smrťou, sa okamžite stal virálnym na webe. Jednoduché a spontánne slová na rozlúčku zasiahli srdcia mnohých ľudí, ktorí ho dovtedy ani nepoznali. Sammy vždy otvorene hovoril, že katolícka viera predstavuje základný prvok jeho života. Mal veľmi blízko k františkánskej spiritualite, čo vyjadroval aj drevený kríž tau, ktorý neustále nosil na krku.

„Neviem koľko rokov ho nosím, ale nikdy ho nedám dole. Tau mi vždy pripomína ako sa mám správať: s jednoduchosťou, pokorou a chudobou, nie v materiálnom zmysle, ale ide o schopnosť oslobodiť sa od mnohých vecí, ktorými sa zakrývame a maskujeme.“

Sammy Basso (1995 - 2024)

Život, ktorý bolo treba prijať

Sammy Basso sa narodil v roku 1995 v mestečku Schio v talianskom regióne Benátsko. Keď mal 2 roky, diagnostikovali mu progériu, tiež známu ako Hutchinson-Gilfordov syndróm. Toto genetické ochorenie urýchľujúce biologický čas vzniká chybou v genóme. Telo produkuje proteín, ktorý skracaje životnosť buniek a vyvoláva celotelový syndróm, pri ktorom má dieťa zdravotné problémy ako človek v starobe. Pacient starne 10-krát rýchlejšie ako zdravý jedinec a väčšina z nich zomiera okolo 14. roku života v dôsledku kardiovaskulárnych komplikácií. Odhaduje sa, že dnes žije na svete asi 350 detí s touto diagnózou. Keď bola Sammymu diagnostikovaná progéria, bolo len veľmi málo informácií o tejto chorobe a neexistoval takmer žiadny výskum. Sammy sa však už od útleho detstva rozhodol, že jeho život nebude určený limitmi, ktoré mu ukladá jeho choroba. Aj rodičia trvali na tom, aby sa Sammyho život rozvíjal v atmosfére normálnosti. Chodil do školy, poslúchal svojich rodičov, integroval ich hodnoty. Bol veriacim katolíkom. Vnútorňý konflikt medzi hlbokou vierou a prežívaním ťažkých období viedol prirodzene k otázkam o zmysle utrpenia. Sammy sa neštítal hovoriť aj o bolestivých aspektoch svojej choroby, fyzických obmedzeniach či o hrozivej znalosti skrátenej dĺžky života.

„Chcem, aby ste vedeli, že som svoj život prežil šťastne... Neviem prečo a ako odídem z tohto sveta, určite si mnohí povedia, že som svoj boj s chorobou prehral. Nepočúvajte ich! Nikdy tu nebola žiadna bitka, ktorú by bolo treba vybojovať, bol tu len život, ktorý bolo treba prijať taký, aký bol, s jeho ťažkosťami, ale stále nádherný, stále fantastický, jednoducho dar, ktorý mi dal Boh...“ (Sammyho testament)

Veda sú ruky Boha

Sammy si vždy zachovával pozitívny prístup k životu aj vďaka svojmu náboženskému presvedčeniu. Jeho rodičia spomínajú: „Sme veriaci a od malička sme ho sprevádzali na ceste katolíckej viery.“ Keď mal Sammy 12 rokov, začal s experimentálnou liečbou. Vtedy sa u neho prejavila veľká kríza. A to z toho dôvodu, že Sammy vždy veril, že sa narodil s progériou, pretože to bol Boží plán pre neho, a tak ho prijal. Akonáhle sa objavila možnosť experimentálnej liečby, mal pocit, že ide proti Božej vôli. Rok a pol sa cítil tak trochu ako ateista. V tomto období veľa študoval aj iné náboženstvá. Potom sa stretol s viacerými vedcami a výskumníkmi, ktorí mu odovzdali posolstvo, ktoré zásadne zmenilo jeho pohľad: „Veda sú ruky Boha“. Od tohto momentu začal opäť naplno žiť kresťanstvo. Často opakoval: „Vo svojich prejavoch by som mohol hovoriť o mnohých veciach, ale keby som nehovoril o viere, nepovedal by som nič.“

Láska k vede ho priviedla k štúdiu prírodných vied na univerzite v Padove, ktoré úspešne ukončil s vyznamenaním v roku 2018. Špecializoval sa v obore molekúlarna biológia a aktívne spolupracoval na výskume zameranom na spomaľovanie účinkov progérie. Raz sa vo svojom prejave vyjadril: „Namiesto toho, aby som sa zamerlal na obmedzenia, ktoré mi ukladá progéria, radšej premýšlam o veciach, ktoré môžem zmeniť. Svojím spôsobom by som sa mal progérii poďakovať. Možno by som bez nej nikdy nepochopil, že biológia a veda sú moja cesta.“

Pri skúmaní inovatívnych terapií pracoval s renomovanými profesormi a tento aspekt jeho života bol kľúčový, keďže sa snažil nielen zlepšiť svoje zdravie, ale aj prispieť k celosvetovým poznatkom o progérii a jej liečbe. Hovoril, že „silu mi dodáva to, že bojujem aj za niekoho iného.“ Spolu s rodičmi založil Associazione Italiana Progeria Sammy Basso onlus, ktorej cieľom je pomáhať pacientom s progériou, šíriť povedomie o tejto zriedkavej chorobe, získavať finančné prostriedky a podporovať rodiny detí s progériou. Jedným z najdôležitejších mílnikov Sammyho života bola operácia aortálnej chlopne v roku 2019, dovtedy bezprecedentný zásah u pacienta s progériou. Táto operácia nielenže umožnila Sammymu žiť dlhšie, ale poskytla lekárskej komunite cenné informácie o tom, ako liečiť kardiovaskulárne komplikácie u pacientov s týmto ochorením.

„Jediná vec, ktorá vo mne vyvoláva melanchóliu, je, že nemôžem byť pri tom, ako sa svet mení a posúva vpred. Naostatok dúfam, že som v poslednej chvíli mohol vidieť smrť tak, ako ju videl svätý František, ktorého slová ma sprevádzajú po celý život. Dúfam, že aj mne sa podarilo privítať „sestru Smrť“, ktorej nijaký živý človek nemôže uniknúť...“ (Sammyho testament).

Chcem, aby ste si ma takto pamätali

Sammy mal dar rozjasniť život každého, s kým sa stretol. Medzi jeho priateľov patrili jednoduchí ľudia, ale aj známe osobnosti. Nezabudnuteľné bolo stretnutie s pápežom Františkom. Sammy mu v roku 2013 napísal list, v ktorom vyjadril, že plne súhlasí s mnohými vecami, ktoré robí. O pár dní zazvonil v byte Sammyho rodiny telefón. Na druhej strane linky sa ozvalo: „Som pápež František. Mohol by som hovoriť so Sammym? Čítal som list, ktorý mi poslal a chcel by som sa s ním porozprávať.“ Sammy bol však práve vtedy v škole, tak jeho matka poprosila Jeho Svätosť, či by mohla zavolať o niekoľko hodín neskôr, keď sa vráti domov. Telefonát sa naozaj uskutočnil a ako sa Sammy vyjadril, „bolo to ako hovoriť so starým priateľom. Požiadal ma, aby som sa za neho modlil a ja som ho poprosil, aby urobil to isté.“ Na pápeža vždy s láskou spomínal a stretli sa aj osobne.

Sammy vedel, že jeho čas je vzácny a nechcel ho premrhať. V roku 2014 absolvoval so svojimi rodičmi a jedným rodinným priateľom cestu po slávnej Route 66 naprieč Amerikou. Nasledoval ich televízny štáb a ich zážitky boli zaznamenané v dokumentárnom filme s názvom „Sammyho cesta“, ktorý zožal veľký úspech. Jeho zámerom bolo ukázať, že ani progéria a jej podobné choroby nemôžu zabrániť pacientom prežiť plnohodnotný život. Jeho špecifický humor so štipkou irónie, mu nebránil robiť si žarty zo svojho vzhľadu. Vedel, že vyzerá nezvyčajne a bol schopný urobiť hocičo, aby sa druhí necítili pri ňom neprijemne. Raz počas cesty po Route 66 zastavili v Nevade v oblasti nazývanej Area 51, o ktorej sa šíria fámy, že tu pristáli mimozemšťania. Sammy si sadol na lavičku a nasadil si pozoruhodné mimozemsky vyzerajúce slnečné okuliare. Mnohých turistov naozaj pobavil, lebo si mysleli, že vidia skutočného návštevníka z inej galaxie. Sammy taktiež miloval divadlo a hrával v divadelnom súbore. Absolvoval aj niekoľko maratónov vďaka priateľom, ktorí ho tlačili na špeciálnom vozíku. Dojímavé bolo vyjadrenie speváka Lorenza Jovanottiho, ktorý sa chcel podeliť so svojimi spomienkami na Sammyho: „Keď prišiel na moje koncerty, bola to párty...

bolo to akoby sa na pódiu so mnou objavil Elvis Presley.“ Televízny moderátor Carlo Conti si spomína na svojho hosťa v hudobnom festivale Sanremo v roku 2015: „Bolo to fantastické stretnutie. Sammy nás svojou inteligenciou, energiou a priateľskosťou naučil, čo znamená prekonávať ťažkosti a napriek tomu žiť s radosťou.“

„Ak si chcete spomenúť na mňa, nestrácajte čas rôznymi rituálmi, samozrejme sa pomodlite, ale vezmite si aj poháre a pripite si na moje a vaše zdravie a buďte veselí. Vždy som bol rád v spoločnosti, a preto by som chcel, aby ste si ma takto pamätali...“ (Sammyho testament)

Krok, ktorý musí urobiť každý

Všetci vedeli, že Sammy už dávno prekročil priemernú dĺžku života pacientov s progériou a môže kedykoľvek zomrieť. On však žil svoj život naplno. Jeho matka Laura sa vyjadrila, že „každý deň mal niečo na práci“. Práve sa vrátil s cesty z Číny a ešte deň pred svojou smrťou si išiel prevziať cenu Paola Rizziho do Benátok. 5. októbra 2024 na svadobnej oslave svojich priateľov počas tanca náhle skolaboval. Skončil svoj život tak, ako si vždy predstavoval. Zabával sa s tými, ktorí ho milovali.

V centre najvýznamnejšej medzinárodnej organizácie na výskum jadrovej energie CERN v Ženeve, Sammy počas rozmýšľania o vere a viere sňal svoje Tau z krku a urobil veľavravnú fotografiu.

„Preto vám chcem povedať o kroku, ktorý som už urobil a ktorý skôr, či neskôr musí urobiť každý: smrť. Už len pri vyslovení tohto slova nám nabehne mráz po chrbte. Napriek tomu je to prirodzená vec, najprirodzenejšia vec v živote. A predsa nás to desí! Je to normálne, nič sa nedeje, aj Ježiš sa bál... Uvažujme však o smrti pozitívne: keby tu nebola, asi by sme v živote nič nedokázali, pretože aj tak by vždy existoval nejaký zajtrajšok. Smrť nám naopak dáva vedieť, že nie vždy je zajtrajšok, že ak chceme niečo urobiť, ten správny čas je TERAZI!...“ (Sammy testament)

Deň po pohrebe, ktorý sa konal 11. októbra, biskup z Vincenzy Giuliano Brugnotto na adresu zosnulého Sammyho Bassa vyhlásil: „Nevylučujem možnosť otvorenia kauzy blahorečenia už o päť rokov, ako to predpokladá súčasná kánonická procedúra.“ Povešť svätosti a overenie hrdinsky prežívaných kresťanských cností je to, čo vedie k otvoreniu procesu kanonizácie. Biskup zároveň dodal, že „Sammyho duchovný profil, ktorý bol vyjadrením svätosti v každodennom živote, sa prejavoval mimoriadnou vnútornou hĺbkou.“

Sammy neúnavne vzdoroval prekážkam, ktoré mu spôsobovala progéria a neustále pracoval na zviditeľňovaní tohto zriedkavého ochorenia. Jeho život je dôkazom toho, čo sa dá dosiahnuť, keď sa spojí veda, vytrvalosť a osobné nasadenie. Jeho schopnosť spojiť úlohu výskumníka s rolou pacienta z neho urobila priekopníka vo svojom obore, čím

Fotografia z muzikálu o sv. Františkovi. Sammy k nej na svojej facebookovej stránke napísal: „Dnes je 4. októbra, deň, kedy sa oslavuje svätý František z Assisi, jeden zo svätých, ktorí najviac zmenili smerovanie Cirkvi. Svätec s ktorým ma viaže silné puto, ktorého slová ma neprestávajú udivovať a nikdy mi nezovšednejú. Postava, ktorá sa v mojom živote znovu a znovu objavuje a ktorá mi každodenne pomáha zostať v spolení s mojimi hodnotami vďaka Tau, ktoré nosím na krku.“

Zatiaľ čo zbor spieva "Chválospev stvorenia", rakva so Sammyho telom sa vydáva na cintorín v sprievode jeho najbližších rodinných príslušníkov. Na športové ihrisko v Tezze sul Brenta v provincii Vicenza mu poslednú poctu prišlo vyjadriť niekoľko tisíc ľudí. Antonio Gregolin v internetovom článku napísal, že napriek tomu, že tam nebol prítomný žiaden rehoľník, tak to bol najfrantiškánskejší pohreb, na akom sa kedy zúčastnil. Spiritualita sv. Františka z Assisi sa neustále vznášala v piesňach a mnohých symboloch počas celého pietneho aktu. Veľké Tau umiestnené na veku Sammyho svetlej drevenej rakvy a dokonca aj „duchovný testament“, ktorý čítal biskup miesto homílie, niesol výraznú františkánsku duchovnú pečať.

pomohol položiť základy pre budúci pokrok v medicíne. Sammy dobre vedel, že výskum, ktorého sa zúčastňoval nielen ako vedec ale aj ako pacient, už nebude pre neho, ale pre ďalších ľudí zasiahnutých progériou. Jeho odkaz žije ďalej a inšpiruje nové generácie vedcov v hľadaní liečebných postupov pre pacientov so zriedkavými chorobami. Čo si však pri pohľade na Sammyho pomerne krátky život uvedomíme je predovšetkým to, že skutočná hodnota života človeka sa nemeria prežitými rokmi ale tým, ako sa rozhodneme čeliť každému dňu a aký vplyv zanecháme na druhých ľudí. Aj s nami by sa určite rozlúčil tak, ako vždy podpisoval svoje e-maily: „S veľkým objatím, Sammy“.

pripravila Martina Zonnenscheinová

vaticannews.va/it/chiesa/news/2024-10/testamento-spirituale-sammy-basso-testo-integrale
 vaticannews.va/it/chiesa/news/2024-10/funerali-sammy-basso-vescovo-diocesi-di-vicenza
 cimus.usc.gal/news/tribute-sammy-basso-scientist-who-broke-barriers-progeria
 foto: <https://www.facebook.com/sammysalamandra>

PÁN SE STARÁ

...JE MI DOPŘÁNA MILOST SLUŽBY A PŘEHRŠEL (NEÚREKOM) MILOSTÍ DALŠÍCH

Tentokrát vám představuji našeho národního ministra Vendelína Hájeka. Je skromný a nerad o sobě mluví a tak mám velkou radost, že po trošce přemlouvání, ochotně odpověděl písemně na mé otázky. Jeho heslem je: když jsi přijal službu, tak služ. A musím říci, že jeho spolehlivé nasazení pro dění v řádu a v obětavé komunikaci s celou františkánskou rodinou v ČR mi osobně dělá velkou radost. Dary, které dostal od Pána posouvají u nás sekulární řád k tomu, aby se otevíral více lidem kolem nás a byl přítom zrcadlem františkánské laické spirituality. Ale stejně obětavě slouží v církvi, ve farnosti a především své rodině.

Více se dočtete v jeho odpovědích, do kterých jsem nijak nezasahoval a tak moje zásluha na článku je spíše minimální.

S manželkou Jarkou

Tvoje rodina – jak jste žili a žijete? (Rodiče, manželka, vnoučata)

Traduje se u nás v rodině taková historka. Když naše matka po příjezdu z porodnice s hrdostí představovala svého druhorozeného své matce, ta jenom zalomila rukama a pronesla: „Bože z toho nic nebude.“ Jestli to ona prostá a dobrá žena myslela tak, že tento chlapec díru do světa neudělá, osvědčila prorockého ducha. Ale přežil jsem. Detaily této příhody si ovšem nepamatuji. Bylo to někdy „v pravěku“ v čase vrcholící kubánské krize.

Nadán veskrze průměrně, jsem spolu s bratrem o rok a čtvrt starším prožil spokojené dětství vesnického kluka. O pět let mladší sestra měla přirozeně jiné zájmy a o patnáct let mladší junior prožíval své dětství v jiné době. Rodina pro nás však vždy byla a je svatá. Když se dnes pravidelně scházíme s našimi bratrance a sestřenicemi pořád se dokážeme překvapovat tím, co jsme v dětství prováděli my starší a co zase ti mladší. V jednom jsme však zajedno, všichni jsme byli vedeni k práci a skromnosti. A rodiče nám v tom byli příkladem. Tak se jen potom nepřestávám divit co všechno z nás vyrostlo. Vedle selského rozumu jsme si z domova do života přenesli i víru. A někde v genofondu po taťkovi zakódované organizační vloh a po mamce vrozenou pokoru.

S manželkou Jarkou jsem se seznámil za trochu specifických okolností. Ale předpokládám, že tak to cítí každý, kdo si tím prošel. Ovšem s mojí interpretací těchto událostí má paní tak úplně nesouzní, tak se raději šířit nebudu. Prozradím jenom to, na čem se dokonale shodujeme, bylo 7. 7. 1984. A drží to díky ní čtyřicet let. Jenom s malou nadsázkou říkávám, že kdyby se o mě Jarka tak pečlivě nestarala, umřu buď hladem, nebo celkovým zanedbáním. Upřímné díky.

Ale starala se obětavě a já se také přičinil, tak přišel na svět Jakub, za dvě léta Ště-

pánka, za další tři jara Gábinka. Dnes s rodkinou nejmladší bydlíme přes zahradu, tak Cyrilka, Přemíka a Emilku, které už rostou první zoubky máme úplně po ruce, Lindu s tatínkem Jakubem, maminkou a Zorku, které zoubky ještě nerostou, máme v ulici. Jenom Štěpánka se nám se svým vyvoleným odsunula. Ale pouze do dvanáct kilometrů vzdáleného Hradiště, tak za prvorozeným vnukem Jindříškem a Květkou můžeme zajet na kole. Je mi tudíž dopřáno být praotcem dost intenzivně, prožívat každodenně ty zázraky rození, růstu, tolikých obdarování. A splácet to, co jsme od našich prarodičů načerpali my. Někdy je to záhul, ale krásný! Sedm nádherných vnoučat za sedm roků. Veliké Bohu díky!

Tvoje působení v dědině a farnosti?

Na emailovém profilu mám fotku z doby, kdy se moje vyvolená narodila. To už jsem byl šohaj. Začal jsem chodit do školy, potom ministrovat. V dobách normalizace. Do Pionýra jsem vstoupil opožděně, když už všichni spolužáci byli červeným šátkem dekorováni. Ale všechno mělo svoje kouzlo. Ministrování bylo dobrodružné, hlavně když jsme chodily na věž kostela ještě ručně zvonit, s pionýrkami jsme si pouštěli gramodesky a další věci ani moc nevnímali. Díky fotbalu jsem zažil hezkou pospolitost při usilování o společné vítězství, v dechové kapele krásné souznění, když jsem se u kamaráda vyučil vesnickým šumařem.

Vendelíne mi začal říkat přítel nejméně, kamarád až za hrob, který zemřel na leukémii v nedožitéch čtyřiceti. Začal jsem se tak na Lubošovu památku podepisovat, když jsem něco sepisoval. A když jsem později zjistil, že svatý tohoto jména byl nejen poutník a poustevník, ale také pastýř, tedy z mého oboru, stal se mi o to bližší a přijal jsem ho za svého patrona.

Celý profesní život jsem se totiž motal kolem kravských zadků. Tedy i kolem sviní

a ostatních kategorií prasátek. Nejdříve jako veterinární technik – u nás prostě miškové, později v technologické firmě, kterou jsme od poloviny devadesátých let zgruntu vybudovali. Tam jsem měl možnost v pozici středního managementu pracovat s lidmi, naslouchat jim, motivovat je a vést. Bylo mi dopřáno stavět týmy, dávat příležitost absolventům a mladým kolegům zakládajícím rodiny... To mě fakt bavilo a naplňovalo.

Nespadl jsem z koně, ani jsem náhle neoslepl. Moje životní zkušenost je tedy bližší spíše postupnému poznání Petra (2 Petr 1, 5-7) než Pavlovu obrácení. Tak mi také došlo, že život je členěný jako hokej. V první třetině se učíme na hrnc a písnička, rosteme, připravujeme se, vzděláváme – čerpáme. Ve druhé třetině, dá-li Pán plodíme potomky a hodnoty, aktivně vyplňujeme prostor – tvoříme. Údělem závěrečné třetiny je zrání. K němu patří uvolňovat hřiště nástupcům; přitom nabízet své zkušenosti i pomoc, s podmínkou,

že vyčkáme budou-li přijaty. Život tak krásně, přirozeně ústí k odevzdanosti. Proto jsem také teď s pomocí Boží tam, kde jsem. A jsem za to vděčný.

Proč si se rozhodl obohatit svůj život o Františka?

Při všem tom životaběhu jsem přežil tradiční víru. A postupně se ve mně začal probouzet jakýsi nepokoj, vyvstávaly otázky jak dál. Přicházely ale i impulzy. Třeba skrze prtetu mojí manželky Milosrdnou sestru Svatého kříže Pavlu. Hodně naslouchající, málo mluvící. Když promluvila, tak silně věrohodně a vždy o hlubině. Zapůsobilo také probuzení živé víry naší nejmladší dcerky a mnohé další události. Jako byla například moje autonehoda v listopadu 2010 při cestě po dálnici přes Vysočinu. Asi ze sta variant, jak mohla skončit naprosto fatálně, skončila odřeným blatníkem. Pokračovala však mým třídním mlčením... když jsem přemýšlel o tom, co to znamená, proč jsem pořád tady. Z prosté myslí, prostý výmysl – asi mám

ještě něco udělat, nějak pomoci. Nám, tedy mně a dceři Štěpánce, která je snad ještě větší introvert než já, se někdy stává, že mluvit nepotřebujeme. Ovšem několidenní pauza byla podezřelá i mé paní, byť je ode mě na ledacos zvyklá. Jenomže o nehodě, a o tom co se ve mně tehdy mlelo ještě nevěděla.

Snažil jsem se otevírat, hledat příležitosti, jak sloužit. A tehdy, ještě netušíc že je to po Františkově vzoru jsem začal stavět, opravovat. Nejdřív přišla naše bezdětná prateta toužící zanechat nějaké poselství na náš rod, na naši víru. Postavili jsme Boží muka vyzdobená čtyřmi hlubokými reliéfy kamaráda akademického sochaře Radima odkazujícími na citáty z Písma. A jako osobní poselství jsme tam uložili i tetinu vyhlášenou kuchařskou knihu a moje sepisání o rodinném klanu a odkazu. Potom jsme do našeho kostelíka na severním úpatí Svatého Antonínka zakopali skoro sedm miliónů. Zato je nám u nového oltáře, v nových lavicích, v nově vymalovaném kostelíku i v zimě o to příjemněji díky podlahovému vytápění pod novou dlažbou. V tom čase jsem začal sloužit jako hospodář farnosti, akolyta, připravovat

biřmovance na přijetí svátosti a některé podobné radostné služby do kterých se občas nikomu nechce.

Mezitím se ovšem udála událost, pro můj život, nebo lépe řečeno pro život náš zásadní. Byl jsem přiveden mezi františkány. Ale to jsem tehdy ani nevěděl, že si tak ti „divní lidé“, mezi které jsem naprosto neplánovaně přišel říkají. Jenom jsem měl zpětně pocit, jako by mě ten chladivý, sobotní podvečer prvního března (marca) někdo vzal za límec (golier) a vyvedl na kopec Svatého Antonína Paduánského z Lisabonu. Přímo z degustace slivovice. A tam na mě v mrazivé kapli dýchlo Teplo. Bůh pro nás připravuje všelijaké paradoxy. Jenom se jim v těch chvílích nebraňme – nesou pak mnohé milosti. Tak jsem si svatého Františka vlastně nevybral já, on si vybral mě.

Začal jsem chodit tam, kde mně bylo pokojně a dobře. Tři roky na Antonínek, potom do společenství v Uherském Hradišti. Po čase první sliby se souputnicí, sestrou Františkou Alžbětou. Po roce jsem se šel poradit s bratem Bernardinem jak dál. Nemusíš čekat s trvalými sliby až, až, až...

s ikonou Královnou františkánské rodiny

na nějakou pomyslnou dokonalost, pravil. Tak jsem profesní sliby složil nedokonalý. A za necelé dva roky jsem byl ustanoven za národního ministra. Tak asi těžko dokonalého. Snad to bylo tím, že mě bratři a sestry nemohli za tak krátkou dobu lépe poznat. Ale Svatý Duch je tak šikovný, že dokáže tvořit se všelijak pokřivenými nástroji.

Jak ti pomáhají dary od Pána? Měl jsi vedoucí postavení ve firmě – jak se ti hodí zkušenosti s koordinováním Národní rady?

Službu a vůbec povolání do Řádu cítím jako velikou osobní milost, sám bych to fakt nevymyslel. Cítím sílu modliteb i radost vracející se po občasných náročnějších chvílích. Všeho toho je mi velice zapotřebí. Při osobnostních testech v bývalém zaměstnání mně totiž vyšlo současně vysoké zaměření na vztahy a na výsledky. Někdy se to doplňuje, ale mnohdy se to docela pere. Mám už však něco odžitě. Víím, že nejsem žádný rétor, ani charismatický vůdce. Vlastnější je mi být „černým vzadu“. Když ale mám předsedat, snažím se vytvářet prostor, naslouchat. Sloužit, vidět potřeby druhých. A hodně let se mi vrací radost z procitnutí, že ne musím, ale mohu se prakticky každý den zúčastnit bohoslužby.

Mnohokrát jsem si také vyzkoušel, jak osvobozující je odevzdanost. Kolik radosti a naděje přináší radostná zvěst. Jak posilující je důvěra. Co všechno pro nás vymyslí a připraví Duch Svatý. Prostě ani nevím, jak by se bez toho všeho dalo žít. Ale díky Bohu něco takového řešit nemusím.

Do pozice ministra jsi vstoupil vydáním skvělé knihy a zorganizoval jsi film o SFŘ v ČR. Úzce spolupracuješ se slovenskou rodinou a také s konferencí prvních řádů – jakou vidíš budoucnost pro řád?

Za své uvedení do řádu vděčím Duchu Svatému a sestře Hance Brigitě. Tak to je, a tak to zůstane. A naše spolupráce na

knížce osobních příběhů k osmistému výročí OFS měla patrně vliv i na mé ustanovení do současné služby. Sestře Hance Brigitě jsem se snažil pomáhat ještě jako postulant a novic, když ona sloužila jako národní ministryně. Když pak o něco později přišla první myšlenka, tehdy na „nějaké video o SFŘ“, dostal jsem to ještě jako pomocník NR na starost. Tak jsme to potom prostě jenom dotáhli. Díky Tomášovi Maria Cigánkovi do současné podoby. Mám radost, když se film líbí.

Co cítím pro náš Řád jako důležité? Předně se nebát. Důvěřovat Bohu, je to jeho dílo. Všemohoucí si poradí s námi i bez nás. A když na to přijde i navzdory nám. Občas si říkám: Bože dobrý, je to tvoje... A ještě častěji: Buď vůle tvá. Nebylo by ale solidní vůči tomu, který nám tak důvěřuje, službu a život flákat.

A tak bych chtěl pokračovat. Napomáhat posilování vzájemné otevřenosti, oživovat komunikaci i soužití. Vycházet z modlitby, prožívat evangelium, a ještě více nabízet otevřenost františkánského charismatu. Přirozeně s tím, že abychom mohli něco předat, musíme to nejdřív sami znát a cítit.

Naší modlitbou i svědectvím mají být naše skutky, naše otevřenost v minoritě, prostě náš život. Velkou posilou nám v tom může být celá františkánská rodina. Jaké je to povzbuzení sblížovat se s tolika krásnými sestrami, s tolika dobrými bratry, s takovou pokorou a láskou. A jaká je ve společném vystoupení síla evangelizační, misijní, když se taková nádhera a pestrost nabízí hledajícím. Není v tom pouhá synergie, je to Boží milost. Začali jsme se k tomu scházet i na úrovni představených františkánských řádů a kongregací. Modleme se, ať nám v tom Bůh žehná.

Ve službě samotné si v současnosti v národní radě rozdělujeme činnosti do tří oblastí: Podpory života místních společenství, formace a působení mimo naše

společenství. Ve františkánském duchu. Aby ti, které Františkův odkaz přitahuje ho u nás mohli pocítit. Přestože přitom vycházíme z modlitby, není naše společenství ryze modlitební. A nejsme ani zážitková agentura. Pojmy prožitek a zážitek mají pro mě různé významy.

Pozdrav slovenským čtenářům

Spolupráce či spíše soužití se slovenskými bratry a sestrami je pro mne doslova srdeční záležitost. Tak, jak se v domovském společenství cítím dobře a pokojně, tak se v Melčiciach i při jiných společných chvílích cítím bez háčků a zádrhelů úplně obdobně – pokojně a dobře. Prostě jako doma. Není divu, furt to je a bude jedna rodina. Děkuji vzácnému bratru Damiánovi, milé a obětavé sestře manželce Ludmile a jejich prostřednictvím všem, které mám v srdci a často i přímo před očima.

Vždycky jsem se cítil být Moravským Slovákem. Za pětadvacet let s klarinetem v dechovce a dvanáct roků ve folklorním pěveckém sboru nemůžu být folklorem nezasažen. Tím, co se u nás na Slovácku tak krásně prolíná s lidovým uměním na Slovensku. Přírodu Bílých Karpat na Moravskoslovenském pomezí doslova „žeru“. Máme k sobě blízko. Díky Bohu nejen geograficky a jazykově. Milí bratia a sestry – spolunásledovníci našeho vzácného Františka, následníka Kristova – pokoj vám a dobro.

váš vděčný brat Vendelín
otázky položil: Luboš Kolafa
foto: archív Vendelína Hájeka

„Tí, čo vyrastajú v dome Pánovom, v nádвориach nášho Boha budú prevítať. Ešte aj v starobe budú prinášať ovocie, úrodní budú a plní sviežosti; a tak zvestujú, že Pán, moje útočisko, je spravodlivý a neprávnosti v ňom niet.“ (Ž 92, 14-16)

ROZHOVOR S BRATOM ANTONOM ČIČKOM

Brat František Anton Čička, prvý viceminister miestneho bratstva svetských františkánov sv. Pátra Pia v Považskej Bystrici, sa tento rok dožil požehnaných 95 rokov. V byte, v ktorom prežili s manželkou väčšinu svojho života a vychovali tri deti, dozrieva jeho duchovná cesta kresťana katolíka a františkána. Cesta, ktorú od útleho veku nepretržite živila modlitba, Božie slovo a po prvom svätom prijímaní i Eucharistia.

Anton Čička sa narodil 14. júla 1929 v Považskom Podhradí ako posledný z ôsmich detí. Vyučil sa za strojného zámočníka, študoval na Vyššej priemyselnej škole strojníckej v Považskej Bystrici, ktorú ukončil maturitou v roku 1953. Pracoval na investičnom úseku v Považských strojárňach ako technik, ktorý zabezpečoval nové stroje a ich uvedenie do prevádzky. Posledných dvadsať rokov, až do dôchodku, pracoval na Generálnom riaditeľstve závodov na výrobu ložísk v Považskej Bystrici a staral sa o nákup strojov pre letecké motory, ich výrobu hradila štátna banka, a dovážali ich spoločnosti Strojimport a Strojexport v Prahe. Bola to zaujímavá, ale náročná práca, pretože špeciálne súčiastky do týchto strojov sa nakupovali v Amerike a išlo o veľké finančné objednávky.

Stánok miestneho bratstva na farskom dni v Považskej Bystrici

Vyrastal si v rodine, v ktorej sa kresťanská viera neustále živila modlitbami, svätou omšou a skutkami lásky. Ako si vnímal jej prvé prejavy v detstve?

Vyrastal som spolu s ôsmimi súrodencami v rodine maloroľníka, mama bola veľmi zbožná žena a spolu s otcom nás viedli k živej viere. Keď prišla z kostola, dobre si pamätám, bol som ešte maličký, zavolala ma a povedala: „Pod' dám ti Ježiška!“ Otvoril som ústa a ona na mňa dýchla. Ako troj-štvorročného ma vodila do kostola, položila si ma na kolená, v zime z jednej i druhej strany zabalila do vlniaka, v kostoloch sa v tom čase nekúrilo, a mne bolo teplúčko. Prvé dotyky viery v kostole som prijímal na srdci mamy, pod „dohľadom“ sv. Antona Paduánskeho, blízko ktorého sme sedávali. Dodnes mi zostala milá spomienka, ako som sa v jej náručí bezpečne a dobre cítil, rád na to spomínam. Doma sme sa všetci pravidelne modlievali. Boli sme chudobná rodina, mama aj otec sa vzorne o nás starali po materiálnej i náboženskej stránke. Aj keď sme nehladovali, žilo sa ťažko a od mala sme na našom hospodárstve rodičom pomáhali. Často som ako chlapec chodil s mamou do hory hrabať lístie, nosiť drevo z hory, zbierať huby, bylinky... Mama bola veľmi obetavá a šikovná, vedela si zastať akúkoľvek prácu, vyznala sa v liečbe bylinkami, vedela pomôcť aj pri ťažkých pôrodoch domácich zvierat a bola hlavným organizátorom nášho rodinného života. V Považskom Podhradí, kde sme bývali, roky navštevovala františkánske spoločenstvo, ktoré viedol farár Štefan Bergendy z považskobystrickej farnosti. Mama nás aj po duchovnej stránke úžasne formovala a viedla k živej viere, ako chlapca ma naučila modliť sa ruženec a spájalo nás veľmi silné puto. Od detstva som miništroval, neskôr už ako františkán - dôchodca, až do osemdesiatky, ak bolo treba. Mama zomrela vyčerpaná prácou ako 65 ročná.

Ako si spomínaš na obdobie mladosti?

V Považskom Podhradí sme si mladežníci po vojne založili skautský oddiel. Bolo nás študentov gymnázia a učňov asi dvadsať a všetci sme boli veriaci. Mali sme veľmi všestranne nadaného vedúceho, volal sa Jozef Boško, ktorý študoval na gymnáziu a pod jeho vedením sme dokázali veľa urobiť. Postavili sme si klubovňu, označovali trasy v prírode a podobne. Náš vzťah k prírode sa nesústreďoval iba na to, ako v nej prežiť, ale mal aj ochranný aspekt. Okrem týchto pekných spoločných zážitkov sme si založili vlastný hudobný klub, kupovali knižky a objednávali platne s koncertami a operami vážnej hudby z Prahy, aby sme sa vzdelávali. V Považskom Podhradí sa počas prenasledovania za komunizmu skrýval aj riaditeľ Saleziánskeho ústavu v Žiline, ktorý tu založil spevokol, do ktorého sme sa zapojili aj my skauti a štvorhlasne sme spievali na sv. omšiach. Skauting mi dal veľmi mnoho, naučil ma milovať prírodu, starať sa o ňu, naučil ma ako pestovať priateľské vzťahy v komunite, deliť sa a obdivovať Bohom stvorené poklady prírody. Nastúpil komunizmus a keď nám skautský oddiel zakázali, pokračovali sme pod hlavičkou Slovenského zväzu mládeže. Keď komunisti na to prišli, náš oddiel rozpustili. Zakrátko na to, sme my, mladí chlapci plní nadšenia, vstúpili do Horolezeckého klubu v Považskej Bystrici. Liezli sme po skalách, robili túry po horách, v klube boli aj skautky z Ružomberka, vysokoškolskí študenti, profesori, intelektuáli... Učili sme sa spoznávať liečivé rastliny, čítali sme knihy o horách, ktoré upozorňovali na krásu a význam prírody, jej zákony. V čerstvej pamäti ešte mám naše spoločné večery pri táboráku, kde sa rozprávali príbehy, recitovali básne, zdieľali skúsenosti... Príroda nám vo svojej majestátnej kráse dávala uvedomiť si našu nepatrnosť, sýtila náš intelekt, a bola prameňom najhlbších citov a bázne k Tvorcovi všetkého.

Príroda sa stala pre Teba otvorenou knihou Božej krásy a tvorivosti, ktorú tak miloval sv. František, terciárom si sa stal až oveľa neskôr. Prečo?

V Považskom Podhradí, ani v Považskej Bystrici, kde som chodil do školy a neskôr aj býval, v tom čase bratstvo svetských františkánov kvôli totalitnému režimu neexistovalo. Môj aktívny kresťanský život však pokračoval. Vždy som rád chodil aj počas týždňa na sväté omše do kostola a túžil som po hlbšom poznaní viery. Keď do farnosti v Považskej Bystrici nastúpil ako kaplán páter Jozef Porubčan, jezuita, jeho kázne ma v hĺbke srdca tak oslovili, že som ho poprosil o stretávanie sa a on súhlasil. Veľa rokov som pravidelne dochádzal k nemu na faru, kde ma učil. Zároveň som sa samizdatmi, rôznou náboženskou literatúrou na preštudovanie, odpisoval som si texty, robil poznámky, diskutoval. Pokračoval som aj keď ho preložili na farnosť do neďalekej obce Udiča a nakoniec do Piešťan, kde sa okrem iného zaslúžil o vybudovanie exercičného domu. Ešte v roku 2015, bolo to už po jeho smrti, som sa tam zúčastnil na duchovných cvičeniach. Po príchode som ho v duchu veľmi prosil, aby som si odniesol z tohto cvičenia požehnanie a úžitok. V ten deň som šiel pred svätou omšou na svätú spoveď a večer, keď som si po modlitbe ľahol spať, prenikla ma úžasná radosť v srdci a nemohol som od vzrušenia zaspáť. V noci som vstal a šiel do blízkej kaplnky poďakovať sa Bohu. Doteraz som presvedčený, že mi túto radosť poslal páter Jozef, môj duchovný vodca.

Nakoniec si sa františkánom stal...

V roku 1959 som sa oženil, moja manželka Zdenka pochádzala z rodiny, v ktorej všetci pracovali v Považských strojárňach kde som ju spoznal a narodili sa nám dcéra a dvaja synovia. V sedemdesiatych rokoch sme si svojpomocne spolu s inými rodinami postavili v Považskej Bystrici štvor-

bytovku. V tom čase som si už jasne uvedomoval potrebu spoločenstva, túžil som sa ďalej duchovne rozvíjať. Po roku 1989, už som bol na dôchodku, v mesačníku Máriina cesta som uvidel oznam, podal ho Ing. Ján Ogurčák, a pozýval v ňom všetkých, ktorí majú záujem o františkánsku spiritualitu, aby sa prihlásili. Tak som sa prihlásil, aj jedna záujemkyňa z nášho mesta, Ľudmila Janáčová. Pretože v našom meste bratstvo ešte nebolo, Ján Ogurčák s manželkou chodievali k bratom kapucínom do kláštora v Žiline a my sme sa tiež pridali.

Aké boli začiatky v žilinskom bratstve?

Niekoľko rokov sme pravidelne, každý druhý týždeň cestovali do Žiliny kde nás prijali do iniciácie, tu sme si robili formáciu aj skladali večné sľuby. Profesiou som prijal 24. apríla 1998. Najskôr sme sa stali členmi žilinského miestneho bratstva, v ktorom som jedno volebné obdobie bol zvolený za ministra. Neskôr zložila sľuby aj nesmierne šikovná kandidátka Marta Vraštilová a vystriedala ma, ja som sa stal viceministrom. Toto bratstvo malo vtedy okolo 30 členov. Keď nás už bolo sedem s trvalými sľubmi, konala sa 28. decembra 2005 v Žiline naša posledná spoločná volebná kapitula, na ktorej sme už nekandidovali, lebo sme chceli založiť v Považskej Bystrici vlastné miestne františkánske bratstvo. Marta Vraštilová, ako som spomenul, bola mimoriadne aktívna, všestranná, šila ornáty, aj nám habitý, pomáhala vo farnosti a bola aj šikovná diplomatka, ktorá dokázala presvedčiť vtedajšieho dekana našej farnosti, aby súhlasil. Môžem povedať, že je to jej zásluha, že napokon vznik bratstva povolil. Pamätám si, že cestou domov z poslednej kapituly, vo vlaku, sme sa dohodli na službách v našej prvej miestnej rade. Marta Vraštilová sa stala ministerkou, ja viceministrom, formátorkou Anna Lovíšková, pokladníčkou Agnesa Ogurčáková a tajomníčkou Marta Šušlíková. Po súhlase

dekana prišiel k nám brat Karol Baran, kapucín, bol nám pridelený ako duchovný asistent a dohodli sme sa na termíne a podrobnostiach založenia bratstva. Stalo sa tak 14. februára 2006 a za patróna sme si zvolili sv. Pátra Pia. Už na prvom stretnutí sme prijali do noviciátu 4 ďalšie kandidátky, všetky po formácii zložili profesiu. Žiaľ po dvoch rokoch naša sestra Marta po ťažkom ochorení zomrela a ja som ju v službe ministra vystriedal. Stretávali sme sa v malej budove katechetického centra, pristaveného pri kultúrnom dome, dvakrát do mesiaca, z toho jedenkrát s duchovným asistentom bratom Karolom, ktorý nám bol veľmi nápomocný, takmer tri volebné obdobia nás usmerňoval a duchovne viedol.

Spomínal si, že spočiatku sa Ti nasledovanie sv. Františka zdalo byť veľmi náročné. Čo bolo pre teba ťažšie prijať a pochopiť?

František mi bol veľmi blízky zvlášť pre jeho vzťah k prírode, ktorú miloval neoby-

čajným spôsobom. Ako horolezec som mal vo zvyku dať si pod hlavu na zem pred spaním maličký vankúš od mamy a často mi prišlo na myseľ, ako mohol František spávať na holom kameni. Zdalo sa mi, že veľmi týral svoje telo, aby duchovne rýchlo napredoval a mohol prijať od Pána Ježiša toľko úžasných darov, prorokovať, robiť zázraky, uzdravovať, meniť srdcia ľudí i veľkých hriešnikov. To som ťažšie chápal, ale aj obdivoval. Každý kandidát si do OFS nesie vlastné slabosti, svoju hriešnosť a tie musí neustále konfrontovať s Františkom vytýčenou cestou dokonalého nasledovania evanjelia. U mňa, myslím si, najväčšou prekážkou bola najmä netrepezlivosť a chýbala mi ozajstná pokora, byť skutočne menším, ako František. Postupne zdravotné ťažkosti, slabosť, rodinné tragédie i vek obrusovali hrany netrepezlivosti a ja som sa naučil, že všetko má svoj čas. O dar pokory prosím stále a snažím sa s ňou pristupovať k Bohu v modlitbe, Eucharistii i v bežnom živote.

Vstup do iniciácie OFS v roku 2008

V bezpečí domova

Okrem nedokonalostí si do bratstva a františkánskeho spôsobu života nesieme aj dary. Aký si Ty dostal ?

Myslím, že je to láska k ľuďom, akú som od detstva vnímal u svojej mamy. Boli sme chudobní, mali sme jednu izbu v dome, ktorá bola kuchyňou, spálňou, všetkým... a každý žobrák sa rád u nás zastavil. Keď bola zima a prišiel chorý chudák a cítil sa zle, mama priniesla dva snopy ražnej slamy, ktorú položila k peci medzi nás deti a tam mu ustlala, uvarila čaj a postarala sa o neho. Priznám sa, ako dieťaťu sa mi to veľmi nepáčilo a pýtal som sa, prečo tí žobráci chodia k nám... Ona mi povedala: „Pamätaj si, Pán Boh má žobraka tak veľmi rád, možno radšej ako teba a mňa, preto mu treba pomôcť...“ Bola skutočnou, pravou nasledovníčkou sv. Františka. Ja som sa nielen v bratstve, ale všade kde sa vyžadovala spolupráca alebo pomoc, snažil vytvárať priateľské vzťahy. A takéto vzťahy s ľuďmi, ktorých poznám, pretrvali doteraz.

Ako si vnímal bratskú komunitu, ktorá je v podstate skúšobným priestorom praktizovania františkánskej cesty?

Vždy som pokladal spoločenstvo za rodinu, vnímal som, že každý máme svoje klady i nedostatky, ale aj dary, a že sa máme akceptovať takí, akí sme. Na stretnutia som chodieval rád, tu som sa učil byť viac trpezlivý a pokorný. Zásadne som sa snažil nezapájať sa do ohovárania a súdenia druhých, ak niekto v mojej prítomnosti začal, upozornil som ho a snažil som sa ho zastaviť.

Svätí a Cirkev nás učia, že najkratšia cesta k Ježišovi je cez jeho matku Máriu. Aj v tomto je nám veľkým vzorom František. Aké miesto zaujíma Matka Božia v Tvojom duchovnom živote?

Panne Márii som sa zasvätil ešte ako skaut. Keď mi zomrela mama, akoby kus mňa samého odišlo s ňou a ťažko som to niesol. Jedného dňa ma zobral do lesa vedúci Jožko, najskôr sme sa rozprávali o všeličom, potom sme prešli na duchovné témy, o ktorých sme otvorene medzi sebou ako skauti rozprávali. Tam som sa vo veľkom vnútornom pohnutí v srdci obrátil k Matke Božej a požiadal som ju, aby teraz ona bola mojou matkou. Vo všetkom som sa na ňu obracal a ona mi pomohla preniesť sa ponad bolesť z tejto straty. Dodnes je neustále mojou spoločníčkou a ochrankyňou. Veľmi rád, sám aj s rodinou, som chodieval na mariánske pútnické miesta a obľúbil som si najmä Turzovku. Pamätám si, už som bol dlhšie ženatý, šiel som tam raz, v zime, bola poľadovica, stretal som vracajúcich sa pútnikov doudieraných od pádov, ktorí ma odhovárali od cesty ďalej. Spontánne som vtedy poprosil svojho patróna svätého Antona o ochranu a sľúbil mu pre chudobných sto korún a naozaj, vrátil som sa bez nehody. Až potom som si uvedomil riziko, ktorému som sa vystavil a ako veľmi mi pomohol. Kým som vládal, pravidelne som chodil na

Turzovku aj vo vyššom veku, vtedy ma sprevádzala moja dcéra Zdenka.

V roku 2011 Tvoju obetavú službu v prospech Cirkvi ocenil biskup Ján Orosch, za čo to bolo?

Dostal som medailu Andrea Radlinského a ďakovný list od biskupa, ktoré mi z vďačnosti za dlhoročnú prácu pri vedení miestnej skupiny Spolku svätého Vojtecha udelili na valnom zhromaždení. Dlhé roky som najskôr roznášal časopis Posol, potom oslovoval a hľadal členov do spolku, nakoniec aj viedol miestnu skupinu v našom meste. Ocenenie ma prekvapilo a samozrejme aj potešilo.

V živote nás navštevujú aj ťažké chvíle, ako si sa vyrovnával so stratou svojich najbližších, s nesením krížov? Prišli aj pochybnosti vo viere?

Nikdy som vo viere nepochyboval, veď

som ju dostával už s maminým mliekom. Napriek tomu som len veľmi ťažko prežíval stratu blízkych, ktorí mi boli veľmi drahí – najmä mamy, vnuka, manželky, ktorá zomrela 7. decembra 2022. Dostal som vysoké horúčky a ťažko som ochorel, myslel som si, že zomriem. Zotavil som sa po trpezlivom ošetrovaní mojou dcérou, ktorá sa o mňa najskôr starala tu v byte a neskôr si ma na viac ako rok zobrala k sebe. K tomuto obdobiu ma viaže ďalšia milá spomienka. Keď som býval u dcéry a zaťa, stala sa mi zvláštna príhoda, ktorú by som rád spomenul. Jej manžel je vášnivý holubár, má okolo 200 poštových holubov. Raz, keď už som sa cítil dobre, pomaly som prišiel k holubníku. Prechádzal som okolo holubov, ktorí hlasno hrkútali. Prihovoril som sa im tak po „františkánsky,“ pochválil ich, že dobre lietajú a ony postupne stíchli, vyťahovali krky z peria a dívali sa na mňa. V duchu som si myslel: holúbkovia, či vám zostalo niečo

Duchovná obnova s bratom Karolom Baranom

z tej sily, ktorú mal v sebe Duch Svätý keď sa v podobe jedného z vás zjavil pri krste nad Pánom Ježišom? Aj som sa ich na to nahlas spýtal. Veľmi ma prekvapilo, keď som jasne videl, že niektorým akoby zbeleli oči. Bolo to veľmi milé a krásne a pomyslel som si, že oni mi rozumejú, že reagovali na mňa. Potom sa im pôvodná farba vrátila...

V Tvojom veku Ti ešte slúži zrak, denne čítaš podčiarknuté texty z niektorej knihy zo svojej dlhoročnej zbierky. Vymenuj aspoň niektorých autorov, ktorých diela Ti osvetľovali duchovnú cestu a ku ktorým sa najradšej vraciaš?

Vždy som mal, aj doteraz mám, veľkú záľubu v čítaní kresťanských kníh a rád si to, čo ma zaujme vypočítarkujem, aby som sa k tomu mohol vrátiť. V mojej zbierke sú aj prvé vydania historických kníh o Slovensku a mnohé iné. Samozrejme je v nej i františkánska literatúra, ku ktorej som sa rád vracal, obzvlášť k Životopisu svätého Františka od známeho anglického spisovateľa Gilberta Keith Chestertona, konvertitu na katolícku vieru a tiež k sv. Pátrovi Piovi, ktorého ruženec sa modlím desiatky rokov. Sprievodcami na ceste mi boli aj španielski autori Francisco F. Carvajal a jeho 7 zväzkové dielo meditácií Hovoríť s Bohom a autor Josemaria Escrivá, zakladateľ Opus Dei a jeho tituly Vyhňa, Brázda, Krížová cesta, Svätý ruženec, Ísť s Kristom, Boží priatelia... Oblúbenou autorkou je aj nemecká mystička Justína Klotzová a výber z jej mystických zjavení Boh sa prihovára duši. Pred nedávnom som si po rokoch opäť prečítal dielo môjho milovaného autora, pápeža Benedikta XVI. Ježiš Nazaretský. Bol som prekvapený, že čomu som predtým celkom alebo vôbec nerozumel, teraz som chápal, veľmi som sa tešil a ďakoval Bohu.

Pripomína mi to siedmy a ôsmy verš zo Žalmu 84: ... Až pôjdu vyprahnutým údo-

lím, premenia ho na prameň, lebo ranný dážď ho odeje požehnaním. Stúpajú a síl im stále pribúda,...

Pomyslel som si, že možno je to preto, že človek ak neprestane, duchovne rastie aj v starobe. Celý život rád uvažujem a rozjímam nad textami, ak niečomu nerozumiem, prosím o pomoc Ducha Svätého. Nepochybujem o tom, že v mojom srdci je prítomná Najsvätejšia Trojica a často prosím Ježiša, aby odo mňa nikdy neodchádzal, aby zostával v mojom srdci. Rád sa s ním, pýtam sa ho, keď neviem, čo a ako mám urobiť a prosím, aby mi pomohol zvládnuť to, čo každý deň zvládnuť mám. Ježiš sa stal súčasťou môjho každodenného života a verím, že On mení môj nedokonalý pohľad na všetko. Pokladám to za veľkú Božiu milosť a ďakujem za každú sekundu môjho života. Že sa môžem ešte koľko-toľko o seba postarať, urobiť si raňajky, večere, ísť na sv. omšu, aj keď s pomocou dcéry, alebo taxíkom, zapretý do chodítka, ísť a prijímať živého Ježiša. Že ešte môžem vnímať krásu a dokonalosť Božieho stvorenstva, kochať sa prírodnými filmami, slúžiť svojimi modlitbami a tak ešte byť užitočný.

V roku 2026 uplynie 20 rokov od založenia františkánskeho bratstva v Považskej Bystrici, ktoré svojho času malo aj dvadsať členov, dnes je žiaľ, podobne, ako v mnohých iných, takmer o polovicu menej. Čím to podľa Teba je?

Vo svete je všeobecne veľký nedostatok lásky medzi ľuďmi. Myslím si, že keby sme sa aj my bratia a sestry milo, srdečne a so žičlivosťou prihovárali iným a úprimne sa snažili, aby aj oni pocítili Božiu lásku v nás, určite by ich naša dobrota oslovila a nechala ľahostajnými. Všade vládne liberalizmus, individualizmus, každý si môže robiť a vyznávať čo chce, láska už stratila svoj pravý význam a cieľ slúžiť druhému, aby bol šťastný. Akoby sme celkom stratili

spojenie s Božou láskou, ktorú by sme mali mať v srdci a vyžarovať na druhých. Myslím, že preto aj nám františkánom chýba nadšenie, ktoré bolo hnacou silou v živote svätého Františka. To by som nám všetkým do nového roku prial a k tomu stále Božie požehnanie, zdravie a pokoj.

Za rozhovor ďakuje sr. Mária Marcela
foto: archív Antona Čičku

Z oslavy 95 ročného jubilea, so synmi Jurajom, Milošom a dcérou Zdenkou

Františkánsky svetský rád, Medzinárodná rada

XVII. Generálna kapitula OFS

Rím, 9. – 17. novembra 2024

ZÁVEREČNÉ POSOLSTVO

Odpovedajúc na Kristovo volanie, v spoločensťve s Cirkvou, ktorú založil a povolani darom spirituality zdedeným od sv. Františka z Assisi, sa zástupcovia OFS a YOUFRA, svetských františkánskych bratstiev z celého sveta, stretli v Ríme na XVII. Generálnej kapitule, aby uvažovali a rozhodovali o budúcnosti nášho rádu.

Sme naplnení radosťou z poznania, že sme milovaní Bohom a že sme stvorení pre lásku, a preto cítíme potrebu poslať silné posolstvo všetkým: STE LÁSKA! Vy, muži a ženy, ktorí každé ráno vstávate do práce, školy, zapájate sa do sociálneho, ekonomického, politického a kultúrneho života. Vy, dospelí, mladí, deti... s istotami aj pochybnosťami o svojej histórii; so snami, nádejami a obavami... Každý jeden z vás, vedzte: Ste láska a ste milovaní!

Boh vás miluje a od chvíle, keď na vás prvýkrát pomyslel a povolal k životu, až do dnešného dňa vždy zachovával svoju lásku a vernosť. Nie je vzdialený ani neprítomný: sprevádza vaše dni a zdieľa vaše radosti aj bolesti. Objavujúc lásku, ktorú nám prejavuje v každodennom živote, môžeme povedať, že sme skutočne živí, iba ak milujeme. Tak ako František videl Ježiša a bol ohromený pohľadom na veľkú lásku, ktorou bol milovaný, nechajme sa aj my pohnúť, inšpirovať Ježišom i navzájom! Nech naše životy a skutky vyhlasujú všetkým: „Boh vás miluje! Aj ja vás milujem!“

Jediným želaním nášho serafínskeho otca sv. Františka bolo, aby všetci ľudia plne odpovedali na milosť, ktorú dostali ako synovia Boha v Synovi a stali sa skutočnými bratmi

medzi sebou. Vo svetle našej Reguly a spôsobu života si vždy uvedomujeme dôležitosť každodenného obrátenia. Dovoľme, aby sme boli premenení a obrátení skrze našich bratov a sestry. Zachovajme ducha lásky v našich bratstvách, aby sme v každom človeku rozpoznali osobu hodnú úcty. Zdieľajúc františkánsku spiritualitu vložme všetku našu silu do obnovy bratstiev, aby sme sa stali významnými a viditeľnými v Cirkvi a spoločnosti. Svedectvá bratov a sestier, ktoré nám ukazujú príklad prijímania Božej vôle aj v ťažkostiach života, nám môžu pomôcť viac veriť a spoliehať sa na Boha.

Bratia a sestry, uvedomme si, že skutočná a hlboká láska k sebe navzájom, služba bratom a sestrám a naša vlastná pokora nám môžu pomôcť prekonať všetky problémy a výzvy v našich bratstvách. Týmto spôsobom budeme schopní privádzať ostatných – deti, mladých a rodiny – bližšie k Bohu a k Cirkvi. To, čo nám umožňuje obnovovať Cirkev, je spoločná cesta, pokorné srdce a spoločné hľadanie a rozlišovanie Božej vôle. Ale musíme začať sami od seba!

Keď veríme a vyznávame, že plný život môžeme dosiahnuť len láskou a schopnosťou premieňať seba samých zvnútra a ako dôsledok tiež obnovovať a premieňať naše bratstvá, sme si vedomí, že príležitosťou a nádejou pre svet je LÁSKA, o ktorej sme počas týchto dní uvažovali. Sme povolani priniesť Evanjelium do našich životov a naše životy do Evanjelia. Ako to dosiahnuť? Tým, že vykročíme z našich známych a bezpečných zón, pretože sme povolani žiť VO SVETE a so svetom. Ako môžeme vedieť, ako na to? Tak, že uprieme svoj pohľad na Neho, na toho istého, na ktorého upriamil svoj pohľad František, keď bol povolaný obnoviť Cirkev. Ten istý Boh vložil do našej prirodzenej slobody skutočný zázrak, schopnosť odpovedať láskou, čo prináša výzvu ochotne dávať život za druhých. V tomto istom zázraku nás On premieňa blízkosťou svojej lásky pre tých, ktorí sú nám blízki i vzdialení. On sa teší z radosti dieťaťa, ktoré rastie v bezpečí a plače pre

nenarodených i opustených, pre nechcené deti; tancuje v radosti mladosti s nádejou, ale cíti osamelosť mladého človeka, ktorý sa izoluje strachom a apatiou. Boh si váži pot toho, kto pracuje pre obživu svojej rodiny a súcíť s tými, ktorí trpia nezamestnanosťou. Kráča plodnou cestou pokoja a hľadá v ruinách vojny tých, ktorí sa snažia prežiť. Sadá si k rozhovoru v dome tých, ktorí si užívajú stabilitu, ale kráča i s migrantmi, ktorí hľadajú svoje možnosti. Drahí bratia a sestry, nie je toto to, čo máme robiť? Čo sme povolani žiť? Áno, je to tak!

Preto je naše poslanstvo a naše slová tiež silnou výzvou: nechajme sa premeniť Božou láskou. STAŇME SA LÁSKOU pre našich bratov a sestry, milujme naše bratstvá - našich bratov a sestry v pokore našich srdc. Poďte, kráčajme spolu, hľadajúc a rozlišujúc v bratstve cestu, ktorá vedie k dokonalej láske a milosrdenstvu!

preklad: Lucia Spodniaková
foto: <https://ciofs.info/>

Volebná kapitula na Hostýne

Vzťah, o ktorom sa veľa hovorí, píše, veľa sa ukazuje, môže vzbudzovať pozornosť. Práve pre všetku tú snahu a úsilie ho však často berieme s rezervou.

Pozvanie k západným bratom na volebnú národnú kapitulu som spolu s manželkou, ako sa na dobrých susedov patrí, dostal od brata Vendelína pár mesiacov dopredu. A rád sa priznám, že to nebola len milá povinnosť. Jednoducho – tešili sme sa tam. Ako na návštevu k blízkej rodine.

Čím bližšie k volebnej sobote, tým hlučnejšie sa vonku „ženiť všetci čerti“. – Bol to presne ten víkend, v ktorom vrcholili dažde, vetry a hlavne povodne. Na poslednú chvíľu sme zmenili cestovnú stratégiu: radšej ráno vlakom ako večer autom. Ale odradiť sme sa nenechali. Oplatilo sa. Ráno napriek viacerým prestupom všetko fungovalo ako hodinky. Aj posledný článok spojenia – autobus z Bystřice na Hostýn. A to tam z cesty deň predtým odpratali spadnuté stromy. Ešte nájsť v daždi správny pútnický dom a vstup... Atmosfére stretnutia s bratmi to pridalo na autentickosti. Vendelín bol medzi prvými. Úprimne ocenili, že sme predsa prišli. Viacerí sa totiž ospravedlnili alebo nedorazili z rôznych dôvodov.

Volebný deň začal slávnostnou svätou omšou v Bazilike Nanebovzatia Panny Márie. Aj napriek tomu, že od pútnického domu to bol kúsok, dáždnik bol potrebný. Veľmi. Vytvalý dážď a hukot vonku, na ktorý sme v prúde stretnutí a udalostí už pozabudli, si ho nástoľčivo vyžadoval. Celebranti a duchovní asistenti na liturgickom slávení prosili o požehnanie a za zdarný priebeh kapituly, ale aj za zlepšenie počasia a ľudskú solidaritu. A najmä pozvali hosťa najpovolanejšieho – Ducha Svätého. Po liturgii sa spoločenstvo presunulo k bočnému oltáru s motívom Stigmatizácie sv. Františka, na ktorý hlavný celebrant o. Jakub OFM (tamojší) na záver upozornil. Tu sa neformálne zvali všetci, aj tí, ktorí ako my docestovali len ráno. Sestra Dina, delegátka generálneho ministra, prišla v rámci služby viesť volebnú kapitulu. A stretnúť sa s bratmi a sestrami, aj s nami od susedov. Naozaj pekné a cenné chvíle, v ktorých sa stierajú hranice, jazykové bariéry a prežíva skutočný dar spoločenstva.

A zasa do tej plúšte... Ale inak sa nedalo.

Voľby, sprievodný program aj ubytovanie v pútnickom dome už boli dostupné "suchou nohou". Dianie bolo naozaj intenzívne a postupne vytesnilo, čo sa mlelo vonku. Sestra Dina na úvod volieb pripomenula základné volebné pravidlá a po prijatí správ odstupujúceho ministra a hospodára, určení sekretára a skrutátorov sa už kapitula naplno rozbehla.

Čo bolo inšpiratívne, možno iné ako doma?

Predovšetkým počet a zloženie účastníkov kapituly - sedemdesiatka je za oných podmienok, kedy sa viacerí delegáti ospravedlnili z naliehavých priam existenčných dôvodov, naozaj úctyhodné číslo. Ďalej nižší vekový priemer a napodiv pomerne vyrovnané zastúpenie bratov oproti sestram. Ovplyvnilo to, podľa mňa veľmi pozitívne, celkovú atmosféru a ducha kapituly.

Na viaceré služby (vrátane staronového ministra) postavili bratia po jednom kandidátovi. Sestra Dina tomu spočiatku celkom nerozumela. Vysvetľovala, že viac kandidátov

rozširuje možnosti pre dobro všetkých. Pri ďalšom jedinom kandidátovi (a s vysokým počtom hlasov) sa jej však dostalo vysvetlenie: nie je to z „pohodlia väčšiny“, ale je to takto pripravené a uvedomelé konanie. Nasledovalo spontánne „kolektívne“ ocenenie práce ministra v prvých 3 rokoch a aj verbálne prejavená podpora, aby v dobrej práci pokračoval ďalej. A že kapitulné zhromaždenie chápe aj to, čo sa snaží komunikovať sestra Dina, s ďalšími službami postupne spontánne pribúdali kandidáti, až sa s nimi napokon pri členoch rady, určených na prácu s bratstvami, „roztrhlo vrece“. Zvolení boli, okrem ministra - spomínaného brata Vendelína, viacerí členovia odstupujúcej rady, ale samozrejme aj noví, ba aj takí, ktorí boli navrhnutí na mieste.

Bratská a veľmi konštruktívna atmosféra. Rozumné podnety a dobré nápady, pohotové reakcie. A znaky nielen dôkladnej prípravy a bratskej dospelosti, ale aj pokory k faktu, že Ducha neradno uhášať. - Dobré zvyky si treba nielen všimnúť, ale im napomáhať aj doma.

Spontánnemu záujmu sa tešil aj povolebný ďakovný večer s modlitbou a besedou s hosťami. – Na otázky, aké je to aktuálne doma na Ukrajine či u nás na Slovensku a mnohé iné (mimochodom veľmi živé) odpovedala bratom a sestram sr. Dina spolu so mnou. Horšia ako prvé správy povodňového monitoringu, je totiž spúšť, ktorú zanecháva ľudská zloba a nenávisť.

Počasiu nasledujúceho rána sa síce zdalo pokojnejšie, ale potreba cestovať nás po tomto požehnaním naplnenom čase vrátila do reality. Správy z médií neboli veľmi dobré. Trasy a časy presunov sme museli prispôbiť prekážajúcim zaplaveným územiať alebo iným rizikám. Vďaka Bohu každú ťažkosť toho dňa sme prekonali. A aj vďaka bratskej starostlivosti, spontánnej či cielenej pomoci.

Damián Berc
foto: www.sfr.cz

Novozvolená Národná rada SFR

Slávenie osemstého výročia Stigmatizácie sv. Františka 21. septembra 2024 v Nových Zámkoch

V priebehu osláv františkánskych osemstých výročí oslavujeme tento rok výročie dňa, keď "... pravá Kristova láska pretvorila milujúceho na verný obraz milovaného... nesúc so sebou podobu Ukrižovaného" (Svätý Bonaventúra: Legenda maior XIII.). Svätý František prijal stigmy na vrchu La Verna, keď sa stretol s ukrižovaným a osláveným Kristom v podobe serafína. Svätý František bol premenený Kristom na Kristov obraz, do podoby Kristovej, nielen v jeho duchu, ale aj v jeho tele.

Je to pre nás inšpirácia hľadať odpovede na veľké otázky v našom živote: Aká je skúsenosť pravej Kristovej lásky v našom živote? To, čo sa stalo na hore La Verna, nie je len nádherná udalosť, ktorá stojí za to, aby sme si ju pripomenuli a oslávil, ale aj udalosť, z ktorej sa aj my, svetskí františkáni môžeme veľa naučiť (citát z listu generálneho ministra OFS).

Bratia františkáni pripravili a pozvali celú františkánsku rodinu pri príležitosti 800 rokov od stigmatizácie sv. Františka na „Púť na La Vernu“ 21. septembra 2024 do Nových Zámkov. Program púte ponúkal františkánsky rozjímavý ruženec, vystúpenie detského speváckeho zboru pri cirkevnej ZŠ v NZ, vystúpenie dámskeho speváckeho zboru „Fiori di Gioia;“ a slávnostnú svätú omšu v športovej hale Milénium.

Atmosféra v športovej hale bola slávnostná a radostná. Slávenia výročia sa v hojnom počte zúčastnili bratia františkáni, kapucíni, minoriti, rehoľné sestry a my svetskí františkáni. Sestry z miestneho bratstva v Nových Zámkoch a Štúrove pripravili bohaté občerstvenie, ktoré potešilo hlavne tých, ktorí do Nových Zámkov cestovali z celého Slovenska.

Františkánsky ruženec sa modlili sestry a bratia z MB Nové Zámky a Štúrovo. Po jeho skončení nasledovali vystúpenia speváckych zborov, ktoré prispeli k slávnostnej a svia-točnej nálade. Hlavným celebrantom slávnostnej svätej omše bol pomocný biskup nitrianskej diecézy Mons. Peter Beňo. Spolu s ním celeburovali bratia františkáni. Témou homílie bol život sv. Františka a jeho stigmatizácia, ktorá ho ešte viac pripodobnila Kristovi. Kvietky svätého Františka uvádzajú Františkovu prosbu pred touto zázračnou udalosťou: "Ó, Pane Ježišu Kriste, skôr ako zomriem, prosím Ťa o dve milosti; po prvé, aby som vo svojom živote pocítil, nakoľko je to možné, na duši i na tele, tú bolesť, ktorú si ty, milý Pane znášal v hodine svojho najtrpkšieho umučenia; po druhé, aby som mohol vo svojom srdci čo najviac cítiť tvoju nesmiernu lásku, ktorá ťa, ó, Synu Boží, poháňala, aby si pre nás hriešnikov tak ukrutne trpel." Stigmatizácia zmenila Františkov život a môže inšpirovať každého z nás, aby sme robili všetko, čo je v našich silách, aby sme sa s Kristom viac zjednotili.

Po ukončení programu v športovej hale sme sa presunuli do budovy Matice slovenskej, kde bol pripravený slávnostný obed a ukončenie púte. Toto slávnostné stretnutie malo osobitnú spojitosť aj s františkánskym Kostolom stigmatizácie sv. Františka, kde sa všetkým veriacim umožňuje za obvyklých podmienok od 29. marca 2024 do 31. decem-bra 2024 získať plnomocné odpustky. Naša púť preto pokračovala do kostola a spoločnou modlitbou na získanie plnomocných odpustkov sme ukončili púť. Nasledovalo lúčenie s bratmi a sestrami a cestovali sme domov.

Toto slávenie bolo pre nás veľkým obohatením a povzbudením, aby sme prijali posol-stvo žiť podľa vzoru nášho otca sv. Františka a naplňali svojím životom františkánsku charizmu.

Monika Marta Olečková
foto: www.frantiskani.sk

Regionálna volebná kapitula Maďarského regiónu

Dňa 20. júla 2024 sa zišli bratia a sestry z miestnych bratstiev nášho regiónu, aby sa zúčastnili volebnej kapituly. Kapitula sa začala slávením svätej omše v miestnom farskom kostole v Lučenci. Omšu celebroval dp. Roland Böör, duchovný asistent z Veľkých Kapušian. Nakoľko sme sa zišli v sobotu, v pamätný deň Panny Márie, v kázni prirovnal naše spoločenstvo ku spoločenstvu apoštolov, ktorí sa tiež zhromaždili okolo Márie. Tak ako Mária uchovávala Ježišove slová vo svojom srdci, tak aj my zachovajme posolstvo dnešného evanjelia. Zapamätajme si dobre tieto slová, pretože práve toto dnešné evanjelium bude pre nás o rok, o dva duchovným pokrmom a vedením pre tých, ktorí prijímajú službu a svojou službou podpora poslanie Františkánskeho svetského rádu. V evanjeliu sme počuli: „Toto je môj sluha, ktorého som si vyvolil, môj miláčik, v ktorom mám zaľúbenie. Vložím na neho svojho Ducha a on oznámi právo národom. Nebude sa hádať, nebude kričať, nik nepočuje jeho hlas na veľkých cestách. Nalomenú trstinu nezlomí, hasnúci knôtik nedohasí..." (Mt 12, 18-19)

Po sv. omši sme sa zhromaždili v pastoračnom centre, kde regionálna ministerka Agnesa Ladošová privítala bratov a sestry z miestnych bratstiev, členov regionálnej rady, duchovného asistenta otca Rolanda Bööra a delegáta z NR OFS sestru Luciu Spodniakovú. Pozvanie prijali a boli prítomní aj hostia z Maďarska: minister NR OFS Dániel Imre, tajomníčka NR OFS Dropán Béláné Éva a rehoľná sestra františkánka Hajós M. Ágnes.

Volebná kapitula sa začala spoločnou modlitbou, vzývaním Ducha Svätého. Bolo prítomných 31 bratov a sestier

s volebným hlasom. Voľbám predsedala Lucia Spodniaková. Nakoľko kandidátka listina bola pripravená, priebeh volieb prebehol hladko a bez problémov. Novozvolená regionálna rada: minister Katarína Farkašová - bratstvo Leles, viceminister Jozef Beláz - bratstvo Borša, tajomníčka Júlia Péterová - bratstvo Balog. N. Ipľom, formátor Judita Horváthová a pokladník Magdaléna Bencsiková - bratstvo Lučenec - Filákov. Po ukončení volieb nasledovalo radostné agapé.

Po obede zostali členovia bratstva Lučenec - Filákov a pokračovali sme voľbami do miestnej rady. Predsedal regionálny viceminister Jožko Beláz. Do rady miestneho bratstva Lučenec - Filákov boli zvolení: Minister Alexander Tóth, viceminister Irena Moravčíková, tajomníčka Agnesa Ladošová, formátor Judita Horváthová, pokladník Magdaléna Bencsiková.

Novozvolenej regionálnej a miestnej rade vyprosujeme Božie požehnanie a dary Ducha Svätého.

sr. Judita Horváthová OFS

História a súčasnosť svetských františkánov v Bardejove

Začiatky Františkánskeho svetského rádu v Bardejove siahajú do 15. storočia, konkrétne do 1.12.1453. V Bardejove ho založil (prijal do rádu miestneho bardejovského farára a celé spoločenstvo bratstva Matky Milosrdenstva v Bardejove) svätý Ján Kapistránsky. Bolo to v čase, keď do Krakova prichádzajú prví bratia observanti na čele so sv. Jánom Kapistránskym. Bola to veľkolepá slávnosť. Pri stene kostola svätého Floriána v Krakove bolo postavené pódium, na ktorom na tróne sedel poľský kráľ Kazimierz Jagiellończyk a jeho matka Žofia (Sonka Holszańska). Po kráľovej pravici sedel kardinál Zbigniew Oleśnicki s inými biskupmi, prelátmi, rektormi a profesormi. Po ľavej strane sedeli senátori, vojvodovia a kasteláni. Na námestí stáli rehoľníci rôznych reholí, konzuli, radcovia mesta, členovia všetkých cechov so svojimi štandardami, uční a široké masy ľudu. Zazneli zvony a smerom ku kráľovi prichádzal sprievod. Na čele sprievodu išli na koňoch trubači a heroldi. Za nimi nasledovali husári, tisícdivsto rytierov a biskupi. A za nimi kráčal pešo Ján Kapistránsky a jeho dvanásť spoločníkov. Kráľ a kardinál zišli z trónov, pozdravili Jána Kapistrána a ďakovali Bohu za týchto bratov, ktorí mali priniesť požehnanie nielen mestu Kraków, ale ako sme spomínali, aj nášmu mestu Bardejov.

Minulý rok, na 570. výročie od založenia Tretieho se-
 Serafínskeho rádu v Bardejove zložili sľuby siedmi bratia a sestry v našom miestnom bratstve. Symbolicky sa tak ukázala plnosť milostí (vychádzajúc z čísla 7, ktoré predstavuje plnosť), ktorá sa aj na orodovanie sv. Jána Kapistránskeho vylieva na naše bratstvo sv. Pia z Pietrelciny dodnes. Aj tohto roku sa nám a k celému OFS pridali dvaja škovránkovia: sr. Zuzana Veronika Jančuvová a br. Peter Ján Pavol Čech. Na fotografiách nás môžete vidieť v našich "košieľkach", čo je už tradíciou v našom bratstve, ale aby vás to neuvádzalo do omylu, je to košeľa, ktorou počas našich slávností chceme verejnosti aj takouto formou svedčiť o našej príslušnosti k Františkánskemu svetskému rádu.

O dva dni neskôr sa v našom regionálnom bratstve, konkrétne v bratstve Stigmatizácie sv. Františka v Bystrom konala ďalšia slávnosť, počas ktorej sa do OFS pripojili Renátka a Juraj. S veľkou vďakou nášmu Nebeskému Otcovi, sv. Františkovi, sv. Jánovi Kapistránskemu a sv. Piovi z Pietrelciny sa s našimi novými bratmi a sestrami tešíme na spoločný let! Myslíme prosím na seba vzájomne v modlitbách! Pokoj a Dobro!

Ľudovít Pacifik Billý OFS

Slávenie volebnej kapituly Západoslovenského regiónu

Regionálnu volebnú kapitolu sme slávilí 12. októbra vo františkánskom kláštore v Trnave. Kapitula sa začala slávením svätej omše, ktorú celebrowal regionálny duchovný asistent P. Bruno Včela OFM, koncelebrowali národný duchovný asistent P. Jozef Konc OFM Cap a duchovný asistent bratstva v Trnave P. Daniel Berta OFM. V homílii P. Jozef povzbudil bratov a sestry aby sa zdieľali o svojom hľadaní viery. Vďaka spoločenstvu pri kostole kapucínov sa rozhodol pre zasvätený život. Po svätej omši nasledovalo malé občerstvenie a príprava na volebnú kapitolu.

V súlade s Generálnymi konštitúciami o vedení volieb, kapituly sa zúčastnil delegát z NR brat Juraj Zonnenschein, ktorý voľby viedol. Kapitolu otvoril regionálny minister Vladimír Meňhert. Po schválení programu kapituly sa bratom a sestrám prihovoral P. Bruno. Svoj príhovor zameril na život v bratstvách, na prijímanie služieb, na zodpovednosť tých, ktorí navrhujú bratov a sestry do služby pre bratstvo, región a národné bratstvo. Hovoril aj o odovzdávaní služieb mladším a nahraditeľnosti bratov a sestier. Nasledovalo hodnotenie trojročného volebného obdobia. Správu predniesol minister. Pripomenul aktivity regiónu, organizovanie regionálnych pútí i účasť na slávení osemstých jubileí. Formátorka, sestra Helena zhodnotila formáciu na regionálnej aj miestnej úrovni. Vyzdvihla národné formáčne stretnutia a vytvorenie virtuálnej knižnice s formáčnymi materiálmi. Pokladníčka Marta informovala o hospodárení regiónu. Vzhľadom na zvyšovanie cien za ubytovanie a stravovanie na podujatiach v Melčiciach, navrhla zvýšenie príspevku na 5 €/člen/rok, od budúceho roku. Tajomníčka sr. Monika zhodnotila stretnutie regionálnej rady, miestne volebné kapituly v bratstvách, vzájomnú komunikáciu a dotkla sa témy nečinných bratov a sestier, ktoré je potrebné riešiť v miestnych bratstvách. Následne tajomníčka odovzdala br. Jurajovi regionálnu pečiatku na znak ukončenia volebného obdobia regionálnej rady.

Po vyzvaní Ducha Svätého sa začali voľby. Prítomných bolo 42 bratov a sestier. Z volieb vzišla nová regionálna rada v zložení: minister – Ondrej Božík, viceministerka – Monika Olečková, tajomníčka – Viera Aninová, formátorka – Helena Ficeková, pokladníčka – Marta Zlatošová.

Predseda volieb, brat Juraj, potvrdil právoplatne zvolených členov rady Západoslovenského regiónu na trojročné volebné obdobie. Zvolenej regionálnej rade vyprosujeme Božie požehnanie a dary Ducha Svätého. Po záverečnej modlitbe a požehnaní nasledoval obed, ktorý pripravili sestry z trnavského bratstva, za čo im patrí veľká vďaka.

Monika Marta Olečková

Duchovné cvičenia v Prešove

Prešiel rok a my sme sa v dňoch 7. – 10. 11. 2024 opäť stretli v Prešove, aby sme pokračovali v začatej téme: Po stopách sv. Františka a sv. Kláry, pod vedením P. Jozefa Timka OFM Cap. V krátkosti sme si pripomenuli myšlienky z DC v minulom roku, pokračovali modlitbou a ďalšími podnetnými myšlienkami.

Ježiš často vyhľadával samotu, aby sa v modlitbe stretol s Otcom a podľa jeho vzoru aj sv. František so svojimi učeníkmi robí to isté. Dennodenne komunikoval v modlitbe s Bohom a prosil, aby ho viedol Duch Svätý. Modlitba je teda pre Františka životnou nevyhnutnosťou, cez modlitbu zakusuje skúsenosť lásky s Bohom Otcom. Ježiš prišiel na svet, aby plnil Otcovu vôľu a o to isté sa snažil aj František. Utiahol sa do samoty, aby počul Boží hlas, aby plnil Božiu vôľu a svoju vôľu podrobil Božej vôli.

Sv. Klára podobne ako sv. František neustále sa modlila a tiež nabádala svoje sestry k láske. Testamente (59) hovorí o Kristovej láske: „A milujúc sa navzájom Kristovou láskou, prejavujte skutkami navonok lásku, ktorú máte vnútri.“

Nasledovala veľmi zaujímavá téma: Budovanie bratstva. Budovať františkánske spoločenstvo - bratstvo je možné jedine v láske, v úprimnosti, v dôvere, tu nemá miesto závisť, nevraživosť, neúprimnosť, nedôvera, zllorečenie, pýcha, sebestačnosť, egocentrizmus, nenávisť, ohováranie, hnev a nevyrovnanosť v správaní. Je potrebné sa cvičiť v evanjeliových čnostiach, v trpezlivosti, pokore, v identickom živote - čo som pred Bohom, tým som pred ľuďmi. Úprimnosť súvisí s čistotou srdca. Láska musí byť pravdivá a pravda musí byť láskavá. Sme na ceste, snažíme sa nasledovať Krista v šlapajach sv. Františka. Bez modlitby, lásky a evanjeliových čností to nepôjde a tak povzbudení a poučení chceme žiť Evanjelium, znovu urobiť Krista stredobodom v našich bratstvách, stredobodom v našom, mojom živote, aby bolo na nás vidieť, koho sme sa rozhodli nasledovať.

Aj touto cestou chceme poďakovať P. Jozefovi za vyčerpávajúce prednášky. Stále máme čo vo svojich životoch naprávať, preto sa tešíme na stretnutie aj v budúcom roku. Môžeme so sv. Františkom povedať: „Boh nenašiel väčšieho hriešnika ako som ja.“ Duchovných cvičení sa zúčastnili členovia miestnych bratstiev z Belej nad Cirochou, Košic, Prešova, Považskej Bystrice, Spišskej Belej a Vranova nad Topľou.

Mária Hudáková

Miestna volebná kapitula v bratstve OFS sv. Stanislava Bratislava

Miestna volebná kapitula v bratstve sv. Stanislava v Bratislave sa slávila 23. 11. 2024 ako posledná v Západoslovenskom regióne. Je to početne najväčšie miestne bratstvo. Aktívnych členov je 52, nečinných je 26, ide o chorých, starých, ale aj o „stratených“ bratov a sestry. Je to problém, s ktorým sa miestne bratstvá vo všetkých regiónoch ťažko vysporadúvajú. Prítomných bolo 38 bratov a sestier, čo je 73,1%, teda kapitula bola uznášaniaschopná.

Volebná kapitula sa začala slávením svätej omše, hlavným celebrantom bol regionálny duchovný asistent, P. Bruno Včela OFM. V homílii povzbudil bratov a sestry, aby boli pripravení a ochotní prijať službu v bratstve. Po svätej omši bolo krátke, ale bohaté agape a prvá časť stretnutia bola zhodnotením činnosti miestnej rady za trojročné volebné obdobie. Podrobnú správu za všetky oblasti života bratstva predložila ministerka bratstva sr. Ľudmila Bercová, ostatní členovia rady ju doplnili.

Druhú časť kapituly, teda volebnú, viedol novozvolený minister Západoslovenského regiónu brat Ondrej Božík z bratstva v Topolčanoch. Po modlitbe a vyzvaní Ducha Svätého začali voľby, ktoré boli zodpovedne pripravené. Tajomníčkou volieb bola sr. Monika Olečková, skrutátormi Mária Sámelová a P. Bruno OFM. Voľby prebiehali v pohode podľa pripravenej kandidátky a až na formátorku a pokladníčku bratstva boli zvolené sestry, ktoré boli doposiaľ v týchto službách.

Novozvolená miesta rada:

minister - Ľudmila Bercová, viceminister - Marcela Janovičová, tajomník - Margita Mackovičová, formátor - Jana Šlesarová a pokladník - Mária Majcherová.

Kapitula bola ukončená modlitbou a požehnaním. Zvolenej miestnej rade prajeme a vyprosujeme Božie požehnanie a vedenie Duchom Svätým, aby bolo bratstvo stále aktívne.

Monika Marta Olečková

Vstupné obrady v Bratislave

19. október 2024 bol v bratstve sv. Stanislava v Bratislave dňom vstupov kandidátov do iniciácie, formácie a profesie. Vstupy do formácie a profesia prebiehali počas sv. omše, vstup do iniciácie sa uskutočnil na začiatku mesačného stretnutia v refektári. Nechali sme väčší priestor pre zdieľanie a slávnostné agapé, aby sme sa spolu tešili s prichádzajúcimi bratmi a sestrami.

Do iniciácie vstúpili: Mária Sámelová, Martina Jankechová.

Do formácie vstúpili: Benedikt Marián Augustín Hubáč, Mária Rita Marta Franková, Stanislav Matej Herzán.

Večné sľuby do rúk ministerky MB sr. Ľudmily Berecovej zložili: Vojtech Ličko, Filoména Kamila Mišíková.

Duchovne a liturgicky obrady aj stretnutie sprevádzal duchovný asistent bratstva brat Remigiusz Górski OFM.

Damián Berec

VOLEBNÁ KAPITULA MB SV. ALŽBETY V KOŠICIACH

V sobotu 12. 10. 2024 sme slávili volebnú kapitolu v našom miestnom bratstve sv. Alžbety v Košiciach. Predchádzala jej a sprevádzala ju modlitbová podpora a obety nás i našich ležiacich, či chorých sestier, ktoré majú nemenej dôležitú úlohu v bratstve. Pre mňa to bol výnimočný deň aj tým, že po 33 rokoch od profesie som prvýkrát prijala možnosť kandidovať, čo som doteraz kvôli osobnému a pracovnému vyťaženiu nemohla.

Svätú omšu sme slávili vo vynovených priestoroch budovy v historickej časti mesta, ktoré vymaľoval jej dlhoročný starostlivý správca, náš brat Antonín Seidl. Duchovný asistent páter Stanislav Rok OFM Conv. vo svojom príhovore pripravil v našich srdciach pôdu pre zdravé bratské vzťahy, žičlivosť v duchovných dobrách a tiež upozornil na dôležitosť ducha služby. Volebnej kapituly sa zúčastnilo 15 aktívnych členov bratstva a na jej hladký priebeh láskavým okom dôsledne dohliadala naša regionálna tajomníčka sestra Cilka Blanárová.

Košické bratstvo si na nasledujúce tri roky zvolilo miestnu radu v tomto zložení: ministerka sr. Monika Seidlová, viceministerka sr. Mária Mrázová, tajomník br. Tomáš Čislák, formátorka sr. Gabriela Železníková a pokladníčka sr. Ľudmila Čisláková. Rada si zvolila aj kronikárku sr. Ruženku Močárnikovú.

Po voľbách nás všetkých spojila príjemná snaha „zdolať“ množstvo pripravených koláčov a chutný perkelt. Teším sa, že sme v našom spoločenstve otvorení jeden druhému, a že aj takto môžeme byť nástrojmi Ducha Svätého. Zároveň túžim po tom, aby nielen členovia rady, ale každý spoznal úlohu, ktorú mu Pán v našom bratstve pripravil.

Nech nám v tom Pán Boh pomáha a privedie do nášho bratstva aj ďalších, ktorí milujú Pána Ježiša a chcú žiť životom jednoduchým, pokorným a radostným – životom sv. Františka.

Pane, urob nás nástrojom svojho pokoja! sr. Ľudmila Čisláková

ŽIVOTNÉ JUBILEÁ**Bratislava bratstvo sv. Stanislava:**

Vojtech Ličko – 8.9.2024 – 60 rokov.

Chlebnice:

Monika Helena Hajdúchová - 4.6.2023 - 75 rokov,
Tereza Paulína Brunčáková - 22.12.2023 - 75 rokov,
Monika Mária Bakošová - 22.1.2024 - 75 rokov,
Alžbeta Helena Spišáková - 12.7.2024 - 75 rokov.

Žarnovica:

Mária Ida Smeláková – 5.12.2024 – 85 rokov,
Tereza Judita Mojžišová – 27.12.2024 – 85 rokov.

VÝROČIE PROFESIE:**Chlebnice:**

Klára Anna Maxoňová - 15.7.2024 – 20. výročie,
Monika Helena Hajdúchová - 15.11.2024 – 10. výročie,
Mária Antónia Stašová - 15.11.2024 – 10. výročie.

DNI FRANTIŠKÁNSKEJ SPIRITUALITY

V piatok a sobotu, 15. - 16. novembra 2024, sa v bratislavskom františkánskom kláštore uskutočnili Dni františkánskej spirituality v rámci 800. jubilea stigmatizácie sv. Františka z Assisi, 750. výročia smrti sv. Bonaventúru a pripomenutia si 130 rokov od narodenia sv. Maximiliána M. Kolbeho.

FRANTIŠKÁNSKA *rodina*

Časopis pre tých, ktorým je blízka františkánska spiritualita

Celoročné predplatné je potrebné poslať na účet NR OFS
alebo uhradiť poštovým poukazom,
ktorý je priložený v časopise.

Do poznámky nezabudnite uviesť počet kusov!

Číslo účtu vo formáte IBAN: SK91 0900 0000 0000 1148 4135

Prosíme nových odberateľov,

aby pri platbe bankovým prevodom

na účet nezabudli uviesť adresu, kde budeme časopis poslať.

Cena predplatného na rok 2025:

1 kus	10.00 €
2 – 4 kusov	8.00 €
5 –14 kusov	7.00 €
15 a viac ks	5.00 €

1 kus = 4 čísla časopisu do roka

*Františkánska rodina vychádza vďaka
príspevkom odberateľov časopisu.*

FRANTIŠKÁNSKA
rodina

V prípade akýchkoľvek otázok ohľadne platieb a počtu výtlačkov časopisu,
kontaktujte sr. Máriu Hudákovú,
mail: maja ofs@gmail.com,
tel. 0911 489 265.